

ŠACHY MEZI BŘEVNOVEM A NUSLEMI

I.

Zkrat, šachmat, žatva hlav. A hanba.

Svlékl se na zbraň a chce její ruku na spoušti, nic
z toho ven ale okno nepouští, venku je pořád ještě
slušné město, ještě není ani tma a luna se zatím
nahřívá,

stejně tak žena pod ním.

Dost dobře netuším, co chtějí podnikat, když každý
lásce toho druhého vyrazil zuby už v poledne, když
to, čím chtějí ji živit – nažvýkaná skýva,

a už i sliny prchají před olíznutými prsty.

Zdekoval bych se také, ale říkám si: Nebuď
hysterický, vláha a mír tvých úst budiž milosrdnou
dělohou, kdyby těm dvěma vyschla konverzace,

a proti tsunami zla zkusil bych růst,

kdyby ona odešla a on pěstí praštil zeď, ale, víte,
Břevnov není moje čtvrť, a navíc je zde to okno,
které ven nic nepouští, přiložím-li na sklo jakýkoli
scénář,

shoří pod západem slunce,

na rozdíl od těch dvou, kteří přežijí, neboť jejich zteč
polévá emulze msty, a dost možná, že válčím tu jen
já.

Žatva hlav, šachmat, zkrat a hanba.

II.

A bude mi teprve naloženo, vezmu-li to domů
pěšky přes Vltavu, protáhnu-li svoji simultánní
exhibici pěti sty šestnácti metry Karlova mostu,

pohledy svatých bude mi naloženo tak, že přinutí
mě vystříhnout živou lidskou sochu, abych se
nepropadl do hlubšího pekla, než je mé patro dva
tisíce dvacet,

než jsou mé a vaše sirény z těch Břevnovů jako
zvukový doprovod transmutace okovů, stažený
ocas psa, z jehož vyceněné tlamy bude jemně
vyrážena šelma.

Napišu ti, kde trčím, prosím přijď a líbej.